

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 558/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] zastúpených advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., advokátska kancelária, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1121/12/2207 a jej prípisom z 30. marca 2016 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000 a jej prípisom z 24. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 2. rade“), a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 3. rade“; spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1121/12/2207 a jej prípisom z 30. marca 2016 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000 a jej prípisom z 24. marca 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že u sťažovateľov bola 9. februára 2012 na základe príkazu Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) pod č. p.: OS LV-V-3-1/2012-2/2 z 2. februára 2012 vykonaná domová prehliadka, a to v trestnej veci prečinu rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) vedenej Prezídiom Policajného zboru, úradom boja proti organizovanej kriminalite, odborom Západ pod ČVS: PPZ-23/BOK-ZA-2012.

3. V priebehu ďalšieho vyšetrovania bolo sťažovateľovi v 1. rade *«oznámené, že časť... vecí zaistených počas Domovej prehliadky bola „zapožičaná“... do iného trestného konania, ČVS: PPZ- 5/BOK-CA-2012, špecializovanému tímu ÚBOK... do trestného konania vedeného na základe tzv. spisu „Gorila“»*.

4. Pretože sťažovatelia mali *«dôvodné podozrenie, že neznámi páchatelia (pravdepodobne... členovia špecializovaného tímu v tzv. kauze „Gorila“...) v postavení verejných činiteľov, pravdepodobne ako organizovaná skupina, zneužili poznatky*

o zadovážovaní si detskej pornografie z medzinárodnej akcie „CAROLE“ a vykonali Domovú prehliadku v byte sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľky v 2. rade a v sídle sťažovateľky v 3. rade za účelom získania originálnych nahrávok, ktorých prepisy predstavujú tzv. spis „Gorila“, v úmysle dosiahnuť neoprávnený prospech vo forme získania dôkazov do vyšetrovania tzv. kauzy „Gorila“, a zároveň aj v úmysle spôsobiť sťažovateľom škodu, čím sťažovateľom a rodine sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľky v 2. rade spôsobili vážnu ujmu na právach nezákonným zásahom najmä do domovej slobody, práva na súkromie, práva vlastníť majetok a dobrej povesti a mena», podali podaním z 26. januára 2016 trestné oznámenie okresnej prokuratúre pre podozrenie zo spáchania „trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona“.

5. Tomuto trestnému oznámeniu predchádzali dve neúspešné podania (trestné oznámenia) sťažovateľa v 1. rade, a to z 27. februára 2012 adresované generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) a z 15. októbra 2012 adresované Sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, preto sťažovatelia v trestnom oznámení z 26. januára 2016 zdôraznili, že sa v ňom nachádzajú „úplne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré v predošlých podaniach sťažovateľa v 1. rade... neboli uvedené“.

6. Generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/2 GPt 20/12/1000-19 z 23. februára 2016 sťažovateľom oznámila, že z dôvodu príslušnosti trestné oznámenie odstúpila Krajskej prokuratúre v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“).

7. Krajská prokuratúra prípisom č. k. 3 KPt 73/12/4400-47 z 15. marca 2016 upovedomila sťažovateľov, že nimi podané trestné oznámenie „bolo v časti namietanej zákonnosti vykonania domovej prehliadky posúdené podľa obsahu ako opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom do 1. 1. 2016 a z dôvodu príslušnosti predložené na vybavenie odporkyni v 1. rade [generálnej prokuratúre, pozn.], a v časti trestného oznámenia na príslušníkov ÚBOK odporkyni v 2. rade [okresnej prokuratúre, pozn.]“ cestou Krajskej prokuratúry v Trnave.

8. Napadnutým prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/2 GPt 20/12/1000-21 z 24. marca 2016 boli sťažovatelia (prostredníctvom ich splnomocnenca) vyrozumení, že „*Trestné oznámenie je svojim obsahom opakovaným podnetom podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom do 31. 12. 2015, nakoľko v predmetnej veci bol už skôr podaný (prvý) podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodovania prokurátora podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom do 31. 12. 2015, ktorý vybavila prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky písomným upovedomením sp. zn. IV /2 GPt 20/12/1000-10 z 11. 6. 2012, pričom opakovaný podnet nie je dôvodný v podstate z tých dôvodov, na ktoré už poukázala prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo vybavení prvého podnetu, a opakovaný podnet bol ako nedôvodný odložený.*“.

9. Sťažovatelia tvrdia, že bolo povinnosťou generálnej prokuratúry zaoberať sa všetkými ich „*námietskami, argumentmi a dôkaznými návrhmi... a svoj postup náležitým spôsobom vysvetliť, resp. zdôvodniť. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok zjavnú neodôvodnenosť postupu*“ generálnej prokuratúry, ktorá podľa nich „*pochybila aj tým, že napriek svojmu postaveniu a úlohám nevykonala na základe dôkazov predložených sťažovateľmi žiadne opatrenia, na ktoré je oprávnená, a ktoré by viedli k odstráneniu porušenia zákonnosti a k vyvodu zodpovednosti za porušenie práv sťažovateľov*“.

10. Ako už bolo uvedené, sťažovatelia v trestnom oznámení z 26. januára 2016 zvlášť zdôraznili, že oproti predošlým dvom oznámeniam sťažovateľa v 1. rade obsahuje „*úplne nové skutočnosti a dôkazy*“, a taktiež, že sa k nemu pripájajú aj sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľka v 3. rade. Rovnako upozornili na to, že „*Trestný poriadok neupravuje zákonnú možnosť odmietnuť trestné oznámenie len preto, lebo časť skutočností v ňom uvedených už bola predmetom predchádzajúceho oznámenia jedného zo sťažovateľov. Preto sťažovatelia žiadali, aby všetky skutočnosti uvedené v Trestnom oznámení boli riadne preverené a bolo začaté v tejto veci trestné stíhanie.*“.

11. Okresná prokuratúra v prípise č. k. 1 Pn 1121/12/2207-11 z 30. marca 2016 však na argumentáciu sťažovateľov reagovala tak, že „*Trestné oznámenie bolo vyhodnotené ako duplicitné, o ktorom nie jej potrebné znovu rozhodovať, keďže o skutkoch bolo právoplatne*

rozhodnuté v predchádzajúcich trestných konaniach, pričom v Trestnom oznámení nie sú uvedené nové, podstatné a právne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať iné rozhodnutie vo veci alebo začatie trestného stíhania, pričom neuviedla žiadne konkrétne ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by ju k takémuto procesnému postupu oprávňovalo.“.

12. Sťažovatelia sú presvedčení, že bolo povinnosťou okresnej prokuratúry sa ich „argumentáciou uvedenou v Trestnom oznámení zaoberať a svoj postup náležitým spôsobom vysvetliť, resp. zdôvodniť. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok zjavnú neodôvodnenosť“ jej „postupu.“.

13. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000 a jej upovedomením z 24. marca 2016 porušila základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] domáhať sa ochrany svojho práva zákonom ustanoveným postupom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní označeného základného práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ]

3. Upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/2 GPt 20/12/1000-21 z 24. marca 2016 sa zrušuje a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa prikazuje o opakovanom podnete [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] z 26. januára 2016... znova konať a rozhodnúť.

4. Okresná prokuratúra Trnava postupom v konaní vedenom pod sp. zn. I Pn 1121/12/2207 a jej oznámením z 30. marca 2016 porušila základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] domáhať sa ochrany svojho práva zákonom ustanoveným postupom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky jednak samostatne, jednak podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

5. Okresnej prokuratúre Trnava sa zakazuje pokračovať v porušovaní označených základných práv [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ]

6. Oznámenie Okresnej prokuratúry Trnava č. k. 1 Pn 1121/12/2207-11 z 30. marca 2016 sa zrušuje a Okresnej prokuratúre Trnava sa prikazuje o trestnom oznámení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] z 26. januára 2016 znova konať a rozhodnúť.

7. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť primerané finančné zadostučinenie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] v sume po 1 000,- €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Okresná prokuratúra Trnava je povinná zaplatiť primerané finančné zadostučinenie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] spoločnosti [REDAKOVANÉ] v sume po 1 000,- €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

9. Okresná prokuratúra Trnava a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy konania k rukám advokáta Mgr. Romana Tomana, PhD., so sídlom Rudnayovo námestie 1, Bratislava do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

16. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

17. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy samostatne, ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2

ods. 2 ústavy (vo vzťahu k okresnej prokuratúre), a to postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1121/12/2207 a jej prípisom z 30. marca 2016 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000 a jej prípisom z 24. marca 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že označené orgány verejnej moci neakceptovali sťažovateľmi podané trestné oznámenie z 26. januára 2016, t. j. na jeho podklade k začatiu trestného stíhania nedošlo. Sťažovatelia však príписы, ktorými bolo trestné oznámenie vybavené, nepovažujú za dostatočne odôvodnené, keďže nereagujú na všetky ich námietky, argumenty a návrhy.

21. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu základného práva postupom a prípisom generálnej prokuratúry

24. Správne sťažovatelia poukázali na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva

dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhovie podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

25. Generálna prokuratúra v prípise č. k. IV/2 GPt 20/12/1000-21 z 24. marca 2016 v relevantnej časti okrem iného uviedla:

«Pre účely vybavenia Vášho opakovaného podnetu mi boli predložené na preskúmanie obsahu vecných spisov Krajskej prokuratúry v Nitre sp. zn. 3 KPt 73/12/4400 a Okresnej prokuratúry Levice sp. zn. 1 Pv 70/12/4400, ako aj spis Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ, Prezídia Policajného zboru sp. zn. ČVS: PPZ-412/NKA-PZ-ZA-2012.

Preskúmala som Váš opakovaný podnet, písomné vybavenie Vášho prvého podnetu prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000-10 z 11. 06. 2012, ako aj ďalšie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní vydané v predmetnej trestnej veci, ako aj vyššie uvedený spisový materiál. Na základe ich preskúmania som dospela k záveru, že Váš opakovaný podnet nie je dôvodný v podstate z tých dôvodov, na ktoré už poukázala prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo vybavení Vášho prvého podnetu.

Skutočnosti obsiahnuté vo vybavení Vášho prvého podnetu som si v celom rozsahu osvojila a keďže Vám bolo riadne doručené, Vás naň odkazujem.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že skutočnosti, ktoré uvádzate vo svojom opakovanom podnete už boli zo strany prokuratúry preskúmané. Konštatujem, že tá časť Vášho podania z 26. 01. 2016, ktorá sa vzťahuje na predmetnú trestnú vec, neobsahuje žiadne nové skutočnosti, iba v nej podrobnejšie rozvádzate Vaše skôr prezentované tvrdenia. Uvádzam, že Vami predložené listiny ako prílohy k podaniu z 26. 01. 2016, vzťahujúce sa na predmetnú trestnú vec, sú len listinami produkovanými orgánmi činnými v trestnom konaní a ktoré sú súčasťou trestných spisov. Obdobne aj priložená fotokópia listu spol. [REDAKOVANÉ] z 15. 07. 2011 je súčasťou vyšetrovacieho spisu.

K Vaším tvrdeniam o účelovosti trestného stíhania a úmyselne vymyslených dôvodoch z dôvodu, aby bolo možné vykonať u Vás domovú prehliadku v súvislosti

s tzv. kauzou „Gorila“ konštatujem, že Vaše tvrdenie ste nepodložili žiadnym relevantným dôkazom, ktorý by potvrdzoval Vaše tvrdenia.

S Vami prezentovaným tvrdením o vykonštruovanom trestnom konaní v predmetnej trestnej veci sa nestotožňujem. Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že podkladom pre začatie trestného stíhania v predmetnej trestnej veci bol podnet Oddelenia odhaľovania Prezídia Policajného zboru Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Západ z 19. 12. 2011 vychádzajúci z podnetu Polica Grand Ducal Luxemburg, zaslaného prostredníctvom Národnej ústredne Interpol v Bratislave. Tu poukazujem aj na podnet Národnej ústredne Interpol Bratislava zo 06. 05. 2011, z príloh ktorej vyplýva nelegálna trestná činnosť, ktorá je predmetom trestného stíhania,

Z obsahu dôkazov zadovážených v priebehu prípravného konania vyplynulo, že v predmetnej trestnej veci bol zákonný dôvod na vykonanie procesných úkonov, a to domových prehliadok podľa § 99 ods. 1 Trestného poriadku na základe dôkazov zadovážených v priebehu prípravného konania. Tieto domové prehliadky boli realizované na základe príkazov sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Levice podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku. Poukazujem tiež na skutočnosť, že z dôkazov zadovážených v priebehu prípravného konania nebolo možné identifikovať konkrétny byt, v ktorom dochádzalo k spáchaniu trestnej činnosti, ale boli identifikované viaceré byty, u ktorých bolo potrebné vykonať domové prehliadky. V podrobnostiach poukazujem na vybavenie Vášho prvého podnetu prokurátorkou Generálnej prokuratúry SR sp. zn. IV/2 GPt 20/12/1000-10 z 11. 06. 2012, s ktorým sa v plnej miere stotožňujem.

Čo sa týka Vašich námietok vzťahujúcich sa na príkazy na vykonanie domových prehliadok podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku, vydané sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Levice konštatujem, že tieto boli vydané na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Levice, na základe Okresnou prokuratúrou Levice predložených návrhov.

Ako vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu, samotné domové prehliadky prebehli v súlade so zákonom, pričom veci odňaté pri prehliadkach boli neskôr v súlade so zákonom vrátené.

Záverom je potrebné konštatovať, že vo Vašom opakovanom podnete zo dňa 26. 01. 2016 ste neuviedli žiadne také nové skutočnosti, na základe ktorých by vznikol dôvod na akékoľvek opatrenia zo strany prokuratúry v predmetnej veci. Nakoľko som v postupe

a rozhodovaní prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ako ani ďalších orgánov činných v trestnom konaní, konajúcich v predmetnej trestnej veci nezistila žiadne také pochybenie, ktoré by opodstatňovalo prijatie akýchkoľvek opatrení, Váš opakovaný podnet ako nedôvodný odkladám.

Poukazujem na skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci nie je ukončené prípravné konanie, nie je vo veci vydané meritórne rozhodnutie. Vyšetrovateľ Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ, Prezídia Policajného zboru vydal dňa 02. 12. 2013 uznesenie sp. zn. ČVS: PPZ-412/NKA-PZ- ZA-2012, ktorým podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Bude úlohou orgánov činných v trestnom konaní zadovážiť také ďalšie dôkazy, na základe ktorých bude možné pokračovať v trestnom stíhaní.»

26. Ako z citovanej časti napadnutého prípisu vyplýva, generálna prokuratúra sa skutkovými, ako aj právnymi otázkami podstatnými pre konečné vybavenie podnetu zaoberala. Uviedla, že sťažovateľmi uvádzané skutočnosti už boli predmetom preskúmania príslušnou prokuratúrou, a teda že neuviedli žiadne nové okolnosti prípadu, ale iba podrobnejšie rozviedli skôr prezentované tvrdenia. K sťažovateľmi predloženým listinným dôkazom poznamenala, že ich produkovali samotné orgány činné v trestnom konaní, sú súčasťou príslušného trestného (vyšetrovacieho) spisu, a teda príslušné orgány verejnej moci majú o nich vedomosť. Taktiež generálna prokuratúra ozrejmila sťažovateľom, prečo neakceptovala ich presvedčenie o vykonštruovaní celej trestnej veci, a poukázala pritom na konkrétne skutkové okolnosti zistené vyšetrovaním. Neopomenula poukázať ani na opodstatnenosť vykonania domových prehliadok, ako aj to, že príkazy na ich vykonanie boli vydané na to povolaným orgánom – okresným súdom (sudcom pre prípravné konanie). Na relevantné námietky sťažovateľov teda generálna prokuratúra reagovala spôsobom, ktorý nemožno hodnotiť ako nedostatočný. Riadne si teda plnila svoje povinnosti plynúce z ústavného imperatívu poskytovania ochrany základným právam alebo slobodám osobám domáhajúcim sa svojich práv pred orgánmi verejnej moci.

27. Generálnou prokuratúrou prijaté závery bez akýchkoľvek pochybností spĺňajú kvalitatívne náležitosti požadované pre takýto typ „rozhodnutia“ (prípisu), v ktorom

vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý prípis nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Postup generálnej prokuratúry a právne závery ňou vyslovené je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva postupom a prípisom okresnej prokuratúry

29. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že všetky úkony, podania a postup sťažovateľov evidentne nasvedčujú tomu, že sa nimi (neúspešne) domáhali začatia trestného stíhania príslušníkov Policajného zboru v súvislosti s vykonaním domovej prehliadky 9. februára 2012.

30. Ústavný súd vo vzťahu k tejto skutočnosti pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

31. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom teda nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Úlohou ústavného súdu bolo preto zistiť, či v danej veci okresná prokuratúra v súvislosti s trestným oznámením sťažovateľov z 26. januára 2016 postupovala ústavne konformným spôsobom, t. j. či sa podaním sťažovateľov dostatočne zaoberala a o jeho vybavení ich primerane vyrozumela.

32. Prokurátor okresnej prokuratúry v odôvodnení napadnutého prípisu č. k. 1 Pn 1121/12/2207-11 z 30. marca 2016 v podstatnom uviedol:

„Preskúmaním obsahu trestného oznámenia som zistil, že predmetom označeného trestného oznámenia v odstúpenej časti sú totožné skutky a trestná činnosť, pre ktoré už boli v minulosti podané iné trestné oznámenie a zároveň o nich bolo právoplatne rozhodnuté. Konkrétne uzneseniami vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ Bratislava ČVS:SKIS-577/OISZ-V-2012 zo dňa 16. 11. 2012 a ČVS:SKIS-38/OISZ-V-2013 zo dňa 25. 01. 2013 boli podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenia [REDAKOVANÉ] vo veciach podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Oznamovateľ proti obidvom uzneseniam podal sťažnosti. Uzneseniami prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava sp.zn. 1 Pn 1121/12/2207 zo dňa 27. 12. 2012 resp. sp. zn. 1 Pn 91/13/2207 zo dňa 26. 02. 2013 boli sťažnosti oznamovateľa zamietnuté ako nedôvodné podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na zistené skutočnosti a totožnosť oznamovaných skutkov bolo aktuálne trestné oznámenie vyhodnotené ako duplicitné, o ktorom nie je potrebné znovu rozhodovať, keďže o skutkoch bolo právoplatne rozhodnuté v predchádzajúcich trestných konaniach. V trestnom oznámení nie sú uvedené nové, podstatné a právne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať iné rozhodnutie vo veci alebo začatie trestného stíhania.“

33. Je nesporné, že okresná prokuratúra sa trestným oznámením sťažovateľov zaoberala, avšak dospela k záveru, že toto sa týka totožných skutkov a trestnej činnosti, ktoré už boli predmetom trestného konania a o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté,

preto aktuálne podanie vyhodnotila ako duplicitné, o ktorom nebolo potrebné znovu konať a rozhodovať, o čom sťažovateľov riadne vyrozumela.

34. Pokiaľ sťažovatelia zdôraznili, že v trestnom oznámení z 26. januára 2016 uviedli nové skutočnosti a že bol rozšírený okruh oznamovateľov, je potrebné poznamenať, že je na posúdení príslušného orgánu verejnej moci (okresnej prokuratúry), či skutočne išlo o nové skutočnosti, alebo nie. V kontexte obsahu napadnutého prípisu generálnej prokuratúry sa posúdenie tejto otázky okresnou prokuratúrou javí ako správne. Vo vzťahu k námietke rozšírenia oznamovateľov o ďalšie osoby okresná prokuratúra správne kládla dôraz na posúdenie totožnosti oznámených skutkov, a to bez ohľadu na okolnosť, kto (alebo koľkí oznamovatelia) trestné oznámenie podával.

35. Navyše, ústavný súd poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľ'a trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012, I. ÚS 54/2017). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

36. Ak teda okresná prokuratúra, ktorej bola zverená právomoc posúdiť trestné oznámenie sťažovateľov, ho vyhodnotila ako také, o ktorom nie je potrebné konať, keďže o oznámených skutkoch (trestnej činnosti) už trestné konanie prebehlo a odôvodnenie tohto jej verdiktu nie je vnútorne rozporné, prípadne nelogické alebo v zjavnom rozpore

so skutkovými zisteniami, nie je dôvod, aby ústavný súd do tohto „rozhodnutia“ (prípisu) akýmkoľvek spôsobom vstupoval.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1121/12/2207 a jej prípisom z 30. marca 2016 nemohlo dôjsť k zásahu do základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy, a to ani samostatne, ani v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, preto sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími ich požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017